

MIDA MALENA

Zile și nopți de VIETNAM

~ Bucăți dintr-un suflet nomad ~

Baia Mare, 2025

Zile și nopți de Vietnam: Bucăți dintr-un suflet nomad

Mida Malena
Independent Publisher

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narativă coerentă. Orice interpretare sau concluzie apartine exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina
Design Copertă: Ciunca Alexandra

ISBN 978-973-0-41386-1

Tel.: +40 0740.010.119
e-mail: midamalena@yahoo.com
Copyright © 2025 Mida-Malena

Acesta este un fragment exemplu din cartea
„Zile și nopți de Vietnam: Bucăți dintr-un suflet nomad”
de Mida Malena.

Pentru versiunea completă,
vizitați <https://midaway.ro> sau Amazon KDP.

**„Ce magie se desfășoară în sufletul nostru când visul,
odată imaginat, devine o parte din noi?”**

Mida Malena

„Cheia către necunoscut”

Au trecut câteva luni de când am părăsit România, lăsând în urmă tot ceea ce știam, iar distanța pare să se adâncească cu fiecare zi. Mă aflu acum într-o lume străină, învăluită într-o incertitudine constantă, încercând să-mi găsesc echilibrul. În unele momente, mă simt ca un vas pierdut pe un ocean vast, plutind fără direcție. Alteori, vânтурile schimbării mă lovesc din toate părțile. Mă simt vulnerabilă, dar nu lipsită de speranță.

În inima mea, port încărcătura amintirilor și a îndoielilor – un prizonier al propriei minti. Totuși, undeva adânc, arde o scânteie de determinare. În ciuda temerilor care mă urmăresc ca o umbră, simt că trebuie să merg înainte, să-mi depășesc limitele și să-mi găsesc locul în acest vast Univers.

„*Dar cum pot avansa când trecutul mă trage înapoi?*” Mă simt prinșă într-o pânză de păianjen țesută din temeri. „*Cartea...*” îmi șoptesc, „*acest proiect este cheia mea.*” E ciudat cum un simplu gând poate deveni un fir de aur, capabil să te tragă din cele mai adânci labirinturi ale propriei minti.

Scrisul este busola mea. Cu fiecare cuvânt, mă descopăr. Fiecare pagină devine o oglindă care îmi reflectă sufletul. Uneori, imaginea e încetoșată, alteori, clară ca o apă de munte. Cuvintele sunt singurele mele unelte în această explorare interioară, iar potențialul meu se

dezvăluie pe măsură ce continui să scriu, să sap, să privesc dincolo de suprafață.

Mă întreb adesea: „*De ce ar fi povestea mea importantă pentru altcineva?*” Este o întrebare care mă bântuie. Și, totuși, înțeleg că fiecare dintre noi poartă o lume întreagă în sine, o poveste unică, ce merită să fie spusă. Am decis să nu mă las paralizată de îndoială.

Ca un detectiv al propriei mele existențe, privesc în urmă, cercetez indicii, recuperez bucăți din mine. În fiecare experiență regăsesc o lecție, un mic imbold care mă propulsează mai departe. Scrisul meu devine un pod între trecut, prezent și viitor – o încercare de a da sens haosului.

În acest proces de autodescoperire, am realizat că nu sunt singură. Suntem cu toții fire într-o țesătură cosmică, fiecare poveste contribuind la un întreg mai mare. Poate că întrebările mele sunt și întrebările altora. Poate că incertitudinile mele reflectă frământările altor suflete.

Curiozitatea, această forță invizibilă, mă împinge înainte. Ea este cheia care deschide ușa către necunoscut, către acele teritorii neexplorate din mine. Fiecare cuvânt scris mă apropi de adevărata mea esență, de acel mister profund care mă înconjoară.

Călătoria mea este una de evoluție. Am învățat că nu poți privi înainte fără să înțelegi ce ai lăsat în urmă. Trecutul meu nu mai este o povară, ci o busolă care mă ajută să mă orientez în necunoscut. Privind înapoi, extrag lecțiile care îmi modeleză devenirea. Cu fiecare decizie, cu fiecare întâlnire, cu fiecare pas, mă apropii de sensul călătoriei mele. Și poate, prin această poveste, voi reuși să inspir și pe alții să își descopere propriul drum.

„Pasul către necunoscut”

21 decembrie 2022

„Privesc cu ochii minții la trecut...”

Am aterizat la Aeroportul „Henri Coandă” din București la ora 20:30, proaspăt întoarsă dintr-o călătorie de 30 de zile prin Filipine. Era o seară rece, minus 3 grade în capitală. Sărbătorile de iarnă se apropiau, iar eu îmi calculasem întoarcerea astfel încât să fiu acasă până de Crăciun, însă ceva se schimbase profund în mine.

Cei dragi mă așteptau, dar mă simțeam detașată de lumea lor, de parcă nu mai aparțineam aceluia univers familiar.

Îmi tot pun întrebarea: „Poate o lună să schimbe totul?” Mi se părea absurd. Aveam tot ce îmi dorisem vreodată: un apartament frumos în capitală, o mașină de lux, o firmă de succes, bani în cont. Dar acum, revenind în România, toate acestea păreau lipsite de greutate. Ca și cum fiecare lucru material pe care îl aveam își pierduse sensul.

Îmi aminteam de plajele din Palawan, de liniștea apăsătoare a oceanului. Mi-ar fi plăcut să rămân acolo, să nu mă mai întorc. Simțeam cum Asia este pentru mine „acasă”. Dar România mă trăgea înapoi, cu rădăcini invizibile, de neîndepărtat.

„Ce treburi neterminate am lăsat aici?” mă întrebam. Întrebarea plutea în minte, ca o furtună mocnită, fără răspuns clar. Am parcurs toate acele etape în căutarea a ceva, dar nu știam atunci ce caut, de fapt.

L-am văzut printre mulțimea din aeroport. Chipul lui a fost ca o ancoră în realitate, ca o fărâmă de familiaritate într-o mare de incertitudine. Când m-a îmbrățișat, am simțit o căldură care îmi învăluia trupul. Era o senzație ciudată – dar parcă nu mai eram eu.

„Nu te-am recunoscut la început, pari mai Tânără, mai frumoasă,” mi-a spus, cu un zâmbet. Îmi doream să-l cred, dar în adâncul meu mă întrebam: „*Cine e această Yda care a aterizat la Otopeni?*”

Am ieșit împreună din aeroport. Ciripeam veselă în dreapta lui. Fulgii de zăpadă cădeau încet, învăluind orașul într-o liniște stranie. Nu simțeam frigul. Geaca verde, cea care mă încurcase atâtă prin Asia, era descheiată. „– Nu t-i-e frig?” m-a întrebat, uitându-se la tricoul meu subțire. „– Nu, nu mi-e frig,” i-am zâmbit, fermecată de prezența lui.

În acel moment, nu-mi păsa de nimic. Fără frig, fără teamă, fără griji. Era un moment suspendat în timp, pe care nu voiam să-l pierd. Dimineața ne-a prins împreună, discutând nimicuri care păreau să conteze, parcă voind să lungim acel moment la infinit. „Am putea face asta, oare?”

Dar realitatea s-a strecurat subtil. În liniștea dimineții, m-am trezit din vis. Eram singură. Singură în aeroport. Taxiul m-a dus acasă, într-o casă care părea mai rece și mai goală ca niciodată. Am dat drumul la centrală, am despachetatmeticulos, așezând fiecare obiect la locul lui, într-o ordine de care nu mai eram sigură dacă îmi aparținea. Am zâmbit. Mi-am vorbit singură, doar ca să-mi aud vocea în acel spațiu tăcut. Îmi părea stranie, parcă nu mai era vocea mea.

Am adormit gândindu-mă la Filipine, la tot ce trăisem acolo. „Am găsit în Palawan un portal către ceva nou?” mă întrebam. Mi se părea că plecasem doar pentru o vacanță, dar adevarul era că fusesem purtată de un destin pe care încă nu-l înțelegeam complet. Mi-a deschis ușa către mine însămi, către o transformare. Am revenit cu un avânt neașteptat pentru a scrie, pentru a crea.

Simțeam că acea experiență fusese doar începutul unei schimbări care avea să răstoarne tot ceea ce știam. Cele 30 de zile acolo mi-au lăsat o amprentă profundă și am știut că nu mă voi mai întoarce la vechiul meu eu.

„Libertatea.” Asta era „cheia”, ceea ce am câștigat în Asia, deși nu știam atunci. Îmi amintesc oamenii pe care i-am întâlnit acolo, fiecare influențându-mi drumul într-un mod unic. Yow m-a învățat că nu suntem niciodată cu adevărat singuri, oricât de izolați ne simțim. Essra mi-a arătat că libertatea vine din decizii mici, dar radicale. Lina a fost un sprijin tăcut, iar Ej... Ej a fost cireașa de pe tort, o prezență care mi-a deschis ochii spre tot ceea ce nu înțelegeam.

De fapt, toți mi-au arătat ce înseamnă să trăiești cu adevărat liber, fiecare prin prisma propriilor alegeri. Și, în acea perioadă, am început să mă întreb dacă și eu sunt gata să îmbrățișez această libertate, chiar dacă asta ar însemna să renunț la tot ce cunoșcusem până atunci. Fiecare dintre ei mi-a oferit câte o „piesă” dintr-un puzzle. Iar acum, privind înapoi, vedeam imaginea aproape completă.

„Totuși, ce mă împiedică să fiu liberă? De ce îmi este atât de greu să fac marele pas?” În noptile reci, mă întorceam de pe o parte pe alta, incapabilă să dorm, frământată de întrebări.

Îmi tot răsună în minte un proverb românesc: „Nu da vrabia din mâna pentru cioara de pe gard.” Dar oare vrabia din mâna îmi mai oferea ceva? Oare nu devenise doar o povară? Adevărul era că nu știam ce mă așteaptă dacă aş face acel pas în necunoscut. Nu puteam vedea clar. Dar nici nu puteam rămâne în acel gol.

Decizia a venit treptat, ca o dezvăluire, lentă și inevitabilă. Trebuia să fac loc pentru ceva nou. Asta însemna să renunț la ceea ce cunoșteam, la confort, la siguranță. Am renunțat la iubire. La bani. La prietenii. Am lăsat capitala și tot ce însemna ea. Mi-am pierdut singura sursă de venit. M-am simțit trădată de oameni și de situații, dar fiecare pierdere era necesară. Nu mai era vorba despre ceea ce pierdeam, ci despre ceea ce lăsam în urmă pentru a putea înainta.

„Dacă nu încerc, nu voi ști niciodată ce se poate întâmpla!” Totuși, cu cine aş fi putut vorbi despre toate acestea? Eram doar eu și cu propriile gânduri: vechea *eu* și noua *eu*, cea proaspăt întoarsă de pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. „Ce rezonanță mistică are numele asta: Palawan!”

În acele luni, am slăbit îngrijorător. La un moment dat, cântarul a arătat 47 de kilograme. Zile întregi am trăit doar cu cafea, pierdută în gânduri și în frământări, preocupată de labirintul în care mă aflam, până când, într-un final, am înțeles: aveam de dus o luptă de transformare. Trebuia să mă eliberez de tot ce nu îmi mai era de folos.

Deciziile grele nu erau despre pierdere, ci despre a face loc unei noi realități. Am înțeles că totul era un proces. Un drum cu sens unic și, deși pierderile erau reale, ele nu erau permanente. Am lăsat în urmă tot ce îmi îngreuna calea. Ușile pe care le-am închis îmi deschideau noi căi.

Acum, cu toate acestea în spate, sunt aproape pregătită. Am amânat de trei ori biletul de avion spre Asia, dar de data aceasta știu că trebuie să plec. Nu mai este doar o călătorie de explorare, ci o alegere conștientă pentru viitorul meu.

Și, totuși, o întrebare persistă: „Ce se întâmplă cu visul când ajungi să-l trăiești?” Este un gând care mă frământă și mă intrigă în același timp. Am visat la libertate, la necunoscut, la o viață trăită fără constrângeri. Dar acum, când sunt la un pas de a-mi împlini visul, încep să înțeleg că adevărata provocare nu este doar să ajung acolo, ci să-mi păstrez curajul de a trăi în această nouă realitate.

Poate că visurile nu sunt destinații finale, ci trepte către o continuă evoluție. Iar atunci când visul devine realitate, nu se încheie, ci doar își schimbă forma, deschizând noi uși spre alte necunoscute. Adevăratul mister nu este ce găsești la capătul drumului, ci cum continui să mergi mai departe, cum continui să visezi, chiar și când ai ajuns acolo unde ai crezut că vei găsi răspunsurile.

Astfel, nu mă mai tem de necunoscut. Înțeleg acum că el face parte din noi, că este spațiul în care creștem, ne descoperim și ne

transformăm. Iar fericirea nu vine din siguranță sau din atingerea unui vis, ci din curajul de a ne aventura în fiecare zi pe teren misterios, din puterea de a ne lăsa purtați de ceea ce nu putem controla pe deplin.

„Cea mai mare descoperire a oricărui călător este că de fiecare dată se găsește pe sine.” – Lawrence Durrell

„În pragul unei noi lumi”

19 iunie 2023, luni

București – România

Bucureștiul e aşa cum îl ştiu: același aer uscat și betoane încinse sub soarele nemilos. Pășesc alene, mă pregătesc să-mi iau rămas bun în felul meu, fără să știu când sau dacă voi reveni.

Mă plimb prin jurul Gării de Nord și pe Calea Griviței, căutând fără grabă o baterie pentru ceasul meu de mâna – un ceas vechi care a funcționat perfect exact trei săptămâni. Căldura e aproape sufocantă, iar pașii mei, fără o direcție clară, se lasă purtați de timp. Avionul pleacă abia diseară, târziu.

Oboseala îmi apasă genunchii, iar setea îmi arde gâtul ca un deșert. Mă opresc să-mi iau o apă și două pateuri cu brânză, deși nu mi-e foame. Dar gustul familiar al brânzei mă atrage ca o amintire de acasă, aşa că cedez. Mă aşez pe o bancă, la umbră, molfăind încet, cu gândurile purtate departe, prin colțuri îndepărtate ale Asiei – locuri neexplorate, visuri ce abia prind contur.

Un zgomot asurzitor mă trezește brusc la realitate. Un utilaj forează aproape, brutal, sfredelind liniaștea diminetii. Mă ridic greu de pe bancă – picioarele îmi sunt transpirate, ca după o saună fierbinte.

Mai am câteva lucruri de făcut înainte să plec. Trebuie să ajung acasă și să finalizez ultimele detalii – check-in online, un telefon la Turkish Airlines pentru cosmeticele acelea buclucașe, iar bagajele...

ah, bagajele, îmi dau și acum bătăi de cap. Dar sunt toate fleacuri. Vreau doar să treacă timpul și să fiu deja în aer.

„Și, totuși, de ce aștept mereu să treacă timpul?” Oare fac asta dintr-un automatism nevăzut, implantat adânc în mintea mea? Poate e o setare primordială, care ne spune tuturor că aşa trebuie să fie. Sau poate că timpul, în sine, nu există. E doar o inventie a noastră, o plasă de siguranță pentru a ne organiza viața. Îmi scutur gândurile. Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri.

Ajung acasă și înfulec câteva cireșe. Pisica e tolărătă pe locul meu din pat, toarce și mă privește cu ochii ei mari, rotunzi. O împing ușor mai încolo și mă întind lângă ea. Se supără, miaună ofuscată și coboară leneș, ca și cum aş fi deranjat-o din cine știe ce vis important. O ignor și îmi continui con vorbirea telefonică.

Nu-mi vine să cred. Chiar plec! „Plec în Asia!” Mă așteaptă un nou început, o călătorie diferită, un drum inedit. O simt în fiecare fibră a mea – un nou capitol se va scrie. Am trecut prin atât de multe în ultimele luni, iar acum mi-am primit unda verde.

Toate „formalitățile” au fost încheiate, „treaba” mea a fost făcută impecabil, aşa că nu mai este cale de întoarcere.

E aproape timpul să chem un taxi. Stau cu Ralu în fața porții, așteptând, când ploaia începe să cadă. Fără grabă, ne retragem sub streașina casei și ascultăm cum picăturile grele se sparg de asfalt. O mică furtună de vară, desigur. Bucureștiul nu mă lasă să plec fără să-mi ofere puțină ploaie.

Brusc, taxiul anulează cursa. Cerem altul...

„– Hai că îți dau ăștia palpitații înainte de plecare...” îmi spune Ralu cu o seriozitate tandră.

Râd scurt, dar adevărul e că deja simt acele palpitații. În interior, gândurile mele fug în toate direcțiile. Ceva îmi spune că Ralu simte asta.

„– Da, aşa e... ştiu însă că totul va fi bine,” repet, mecanic, de parcă mă agăț de cuvinte ca de o barcă în mijlocul furtunii. Însă un tremur mic în vocea mea mă dă de gol.

Ralu îmi prinde mâna și o strânge, privindu-mă direct. Ochii ei albaștri au întotdeauna o putere calmantă asupra mea.

„- Ascultă-mă,” spune ea, vocea ei un amestec de grija și incredere. „O să fie bine, Yda. Știi că mereu îți găsești drumul. Doar ai încredere. În tine. În tot.”

Tac un moment, lăsând cuvintele ei să se așeze în mine, ca o plapumă moale peste o inimă agitată. O simt cu adevărat și o cred.

Taxiul ajunge în cele din urmă. Plouă acum cu putere. Deschid ușor geamul și observ cum câțiva stropi calzini pătrund în mașină, atingându-mi pielea ca niște pene fragile. Îmi permit să zâmbesc.

Șoferul mă privește prin oglinda retrovizor, de parcă încearcă să deslușească povestea din spatele zâmbetului meu. Îi simt privirea ca pe o curiozitate intensă. „Oare ce gândește? Ce crede că vede?”

La aeroport, e aceeași harababură obișnuită. O mare de oameni, fiecare cu povestea lui, și eu, singură în mijlocul lor, pentru că aşa am ales. Dau ultimele telefoane, nu mă grăbesc. Am ajuns devreme. La controlul de securitate, mi se încordează din nou nervii – bagajul meu de mâna, plin de cosmetice.

Dar tipul e ocupat cu telefonul și trec fără probleme. Răsuflu ușurată. „Să mă văd la destinație și data viitoare o să fiu mai bine pregătită,” îmi promit, serioasă.

Încet, timpul pare să se comprime. Parcă ieri eram aici, dar au trecut deja șase luni de la ultima călătorie. Atât de multe s-au întâmplat – dar nimic nu e altfel. „Oare eu sunt cea care s-a schimbat?”

În avion, cele două locuri de lângă mine sunt goale. Îmi permit să-mi adâncesc gândurile. Mă cufund într-o retrospectivă rapidă a ultimelor luni – pline de tumult, pierderi și victorii ascunse. Viața m-a pus la încercare, dar miza a fost mereu mai mare decât orice am pierdut.

Zâmbetul unei fetițe de vreo 2-3 ani mă scoate din reverie. Îmi face semn din fața mea, printre scaune. Intrăm amândouă în jocul „cucu-bau” și mă surprind râzând. O bucurie simplă, dar adevărată, într-o bluză galbenă stridentă.

Apoi îmi verific din nou conversația cu Sawa. Am citit-o de două ori, dar o mai citesc o dată. Informații utile, sfaturi care mă fac să mă simt mai încrezătoare. Mă sprijin pe aceste cuvinte ca pe o busolă. Universul mi-a trimis oameni care să-mi fie ghizi, să nu rătăcesc.

Călătoria din Filipine, de acum șase luni, mi-a arătat drumul. Mi-a demonstrat că nu suntem niciodată singuri dacă suntem exact unde trebuie să fim. Acum, totul e real. Zborul. O țară nouă. O viață nouă. Mi-am uitat și puțina engleză, dar... o iau de la capăt. Ca un „berbec” ce sunt.

Fetița a adormit, iar eu mă las purtată de liniștea zborului, doar zgometul surd al motorului rămâne ca un ecou îndepărtat al lumii lăsate în urmă. Privesc pe fereastră întunericul absolut al nopții, îmbrățișat de pâlpările mici ale luminilor orașelor de sub noi.

Gândurile mele se amestecă, la fel cum cerul pare să se amestece cu pământul. Mă simt suspendată în timp și spațiu, între ce am fost și ce urmează să devin.

De obicei, zborul mă face să mă simt ușoară, liberă. Dar acum simt o greutate stranie pe umeri, ca o mantie invizibilă de emoții pe care nu le-am procesat pe deplin.

Îmi fuge gândul la Filipine. Acolo am înțeles că drumurile nu sunt doar geografice, ci și personale. Ca un soi de hărți ascunse, trasate pe dinăuntru, pe care le descifrăm doar când suntem pregătiți. Atunci am simțit, pentru prima dată, că sunt pe drumul meu, că nu mai rătăcesc.

„Dar acum? Ce mă așteaptă la capătul acestui zbor? Oare știu cu adevărat care este destinația mea, dincolo de geografia acestei țări noi?”

Încerc să-mi controlez respirația, să mă relaxez, dar corpul meu nu pare să asculte. E ca și cum toate fricile și nesiguranțele pe care le-am ascuns sub valuri de rațiune se îngrițădesc deodată, în acest spațiu restrâns al avionului, cerându-mi să le dau atenție. Un fior de anxietate îmi traversează spatele, dar îl înghit, lăsându-l să se piardă în vibrațiile zborului.

„De ce mă simt aşa?” mă întreb, în tăcere. Ar trebui să fiu entuziasmată, bucuroasă, nerăbdătoare să încep acest nou capitol. Însă, în adâncul meu, mă simt vulnerabilă. Sunt doar eu, singură cu mine însămi, într-o mare de necunoscuți. Îmi dau seama că nu am voie să mă întorc. Am ales să plec, să o iau de la capăt. Întrebarea persistă, ca un ecou care nu-mi dă pace: „Cine voi fi la capătul acestui drum?”

Mă scutur din gânduri și îmi verific pentru ultima dată telefonul. Conversația cu Sawa îmi reapare pe ecran ca o busolă luminoasă. Informațiile lui sunt precise, calculate, dar eu simt ceva dincolo de aceste coordonate. Poate că el mi-a trasat o direcție, dar adevărul drum este unul pe care trebuie să-l descopăr singură. „Nu e despre locuri, e despre tine.” Mintea mea recită cuvintele bland, ca pe o mantră.

Zborul continuă și mă simt pe jumătate trează, pe jumătate prinșă într-un vis. Cuvintele Ralucăi îmi revin, acele ultime sfaturi pe care le-a rostit înainte să plec: „– Să-mi scrii de fiecare dată când te muți la altă cazare...” Mi-au sunat a grija atunci, dar acum încep să le înțeleg altfel. Erau mai mult decât simple instrucțiuni practice. Erau o legătură, un fir invizibil care să mă țină conectată cu cine sunt și de unde vin.

Simt, dintr-o dată, o recunoștință copleșitoare pentru toate lucrurile mici care m-au adus până aici – Ralu, Sawa, Mone, conversațiile, semnele mărunte pe care le-am ignorat sau cărora le-am dat prea puțină importanță. E ca și cum toate îmi arată că, de fapt, nu sunt niciodată cu adevărat singură. În mijlocul incertitudinii, simt că sunt ghidată, chiar și atunci când bâjbâi prin întuneric.

În fine, începem coborârea... În mijlocul aerului dens al nopții, luminile Istanbulului se zăresc undeva departe. Mă scufund în această ultimă clipă de liniște, înainte ca roțile avionului să atingă pistă. Știu că realitatea o să mă întâmpine din nou, însă nu mă simt nepregătită. Într-un fel ciudat, știu că sunt exact unde trebuie să fiu. Pulsul meu încetinește. Zâmbesc ușor în întunericul avionului, de parcă am

împăcat o parte din mine pe care o tot ignoram. Sunt pregătită să văd ce urmează.

Odată ajunsă la sol, pășesc cu încredere și urmez multimea către zonele de control. Ceasul uriaș din aeroport arată 23:23. „Un alt semn?” Probabil. Sau poate că învăț să caut semne acolo unde am nevoie să le găsesc.